ఈ వారం కథ

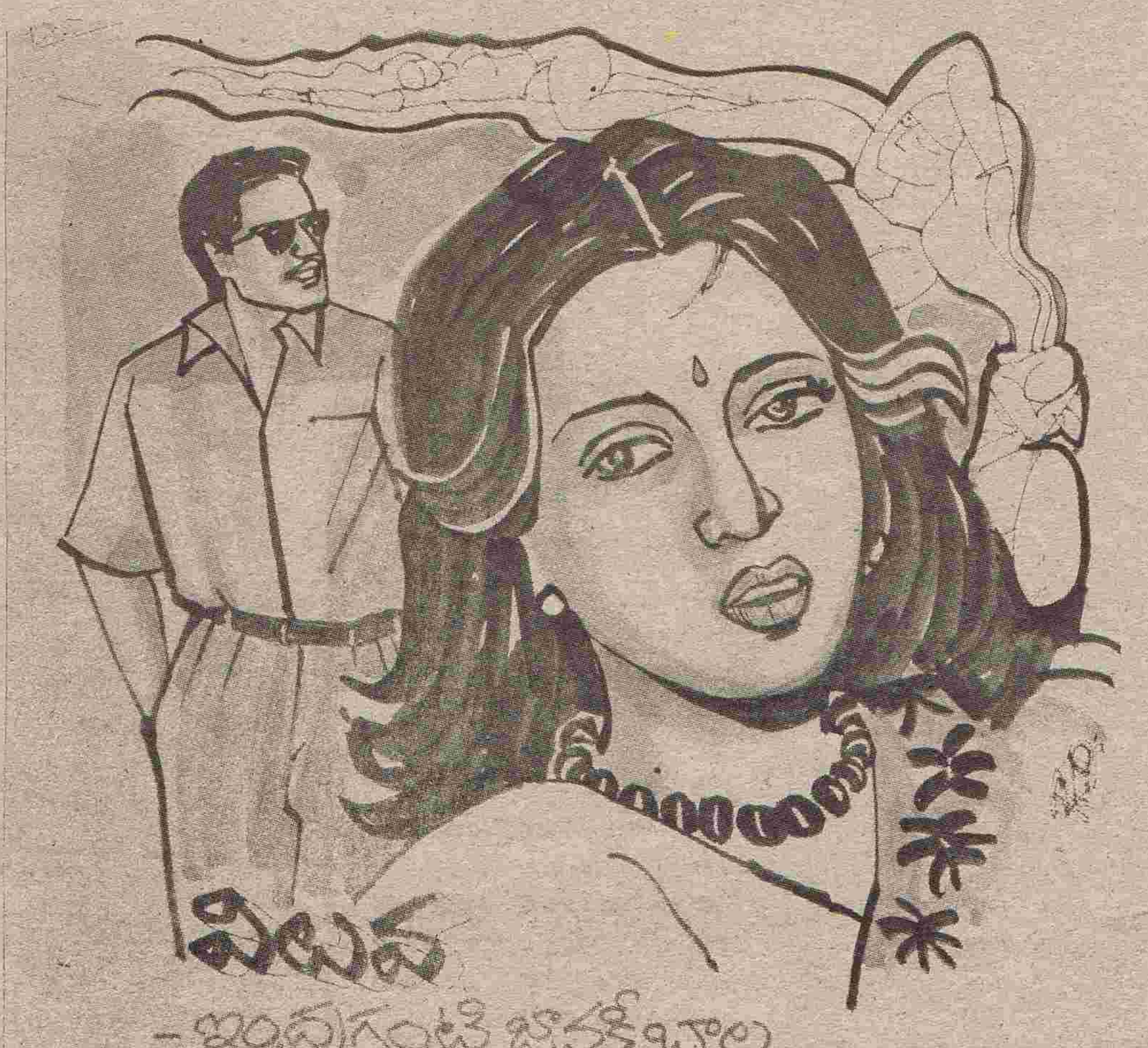

వనజ తెల్లారి అయిదు గంటలు కాకుండానే లేచింది. లేచింది మొదలు లేడిలా పనిలో దూకింది. మరి, ఆ రోజే అలాంటిది. అత్యంత ఆప్తమిత్రులు కనీసం పదిమంది భోజనానికి వస్తున్నారు. అందరూ అయినవాళ్ళే. చిరకాల మిత్రులే. అదీ కాక వనజ చేతి వంటంటే పడిచచ్చిపోయే వాళ్ళే.

అయితే అందరూ కలిసి ఆ రోజు భోజనానికి రావడానికి కారణం లేకపోలేదు. కామేశాన్ని ఖరగ్‌పూర్ బదిలీ చేశారు సర్కారువారు. పదిహేనేళ్ళుగా ఇదే వూర్లో వుండిపోయిన కామేశానికి ట్రాన్స్‌ఫరు రావడం అందరికీ బాధాకరమైనా, నాన్నంటి పెట్టుకుని వున్న ప్రమోషను వూరటనిస్తోంది.

ట్రాన్స్‌ఫరయిందని తెలియగానే కామేశానికి ఇంటా బయటా జరిగిన గారాం యింతా అంతా కాదు. దానికి తగ్గట్టుగా అక్కడ వంట చేసుకుని తింటానని ప్రకటించడంతో కామేశం గ్లామరు మరీ పెరిగిపోయింది ఫ్రెండ్స్ సర్కిల్లో.

అంతటితో ఆగక వనజ బాధ్యతని మణుగుల కొద్దీ పెంచి ఆమె నెత్తిమీద పెట్టారు.

కామేశం లాంటి మగవాడు వంటరిగా దూరవుటూళ్ళో వండుకుని తింటూ ఉద్యోగంచేయడం అంటే మాటలా? కాదు.కానేకాదు–కొన్ని కోట్ల మంది స్త్రీలు వుద్యోగాలు చేస్తూ, యింట్లో వంటలు చేస్తూ, పిల్లల్ని సాకుతూ, భర్తల్ని సేవించుకుంటున్నారు. కానీ అది వేరు – వారు ఆడవారు. మగవాడు – ఎప్పుడూ ఇటు గ్లాసు అటు పెట్టడం ఎరుగనివాడు. రుచులు చెప్తూ భోజనం చెయ్యడమేగానీ, వంట చేయడంలో వున్న సాధక బాధకాలు ఎప్పుడూ ఆలోచించని వాడు. వంట అనేది ఆడవాళ్ళే చెయ్యాలని పూర్తిగా నమ్మినవాడు.

అలాంటివాడు తనే నలుడినో, భీముడినో అవుతానని శపథం చేశాడంటే కారణం.

"రోజుల కొద్దీ హోటలు భోజనం చేస్తే రోగిష్టివాడవై పోతావు సుమా" అని మిత్ర బృందం హెచ్చరించటమే.

అందుకే కామేశం ప్రయాణానికి వనజ తయారుచేసి సమకూర్చవలసిన సరంజామా జాబితా తయారైంది.

ఆవకాయ, మాగాయ, గోంగూర, మిరప్పళ్ళ పచ్చడి, చింతకాయ, ఉసిరికాయ, అల్లప్పచ్చడి–

కందిపొడి, పుట్నాల పప్పొడి, నువ్వుపప్పొడి, కొబ్బరిపొడి, కారప్పొడి–

వంటకి కూరపొడి, చారుపొడి, సాంబారు పొడి – ఇలా– ఇన్‌స్టాంట్ వంట సాధకాల జాబితా వనజ ముందు నిలిచింది.

అంతే మూడు రోజులుగా క్షణం తీరిక లేకుండా నడ్డి విరిగిపోయేలా ఇవన్నీ తయారుచేయడంలో చిన్న కుటీర పరిశ్రమ లాంటి కార్యక్రమంలో మునిగి పోయింది వనజ.

మోకాళ్ళు నొప్పులైనా, నడ్డి గిజగిజలాడి పోతున్నా పంటి బిగువున పనంతా పూర్తి చేస్తోంది.

ఈ రోజే రాత్రికి కామేశం ఖరగ్‌పూర్ ప్రయాణం, మధ్యాహ్నం విందు భోజనం.

"వనం! మన వాళ్ళందరికీ అపురూపమైన ఆవళ్ళంటే మహాయిష్టం– విజిటబుల్ బిర్యానీ తినీ తినీ విసుగ్గా వుందిట. హాయిగా పులిహోర చేయించవోయ్ అన్నారు. అందులో నీ చెయ్యి తిరిగింది. కాస్త ఆవ తగిలించు– ఇకపోతే గుత్తివంకాయ,కొబ్బరి పచ్చడి, సాంబారు – ఇంకా – వడియాలు, అప్పడాలు ఎలాగూ వుంటాయి కదా!

గుండెల్లో దడగా వున్నా, తల ఊపింది వనజ. లగ్గసరులనీ ఎంత ప్రయత్నించినా వంట మనిషీ దొరకలేదు.

"పోనీలే నీకు మరీ కష్టంగా లేకుండా ఓ మాంచి స్వీటు బజారునుంచి తెచ్చేస్తాను"

కామేశం దయకి, కరుణకి తన కష్టాన్ని గుర్తించిన అతని గొప్ప మనసుకి వనజ మురిసిందో క్షణం.

పనంటూ మొదలు పెట్టాక కష్టానికి ఖాతిరీ చేస్తే ఎలా కుదురుతుంది?

అందుకే వనజ తెల్లారుగట్ల ఎప్పుడో లేచి లేడిలా పనిలో దూకింది.

సమయానికి కరంటు పోయింది. గారెల పిండి గ్రైండరుకు పంపేందుకు కుదరలేదు. వచ్చినట్టు వనజే రోటి దగ్గర చేరాల్సి వచ్చింది. నిజానికి గ్రైండరులో రుబ్బిన పిండితో చేసిన గారెల కంటే మనిషి రోట్లో రుబ్బితేనే బాగుంటాయి (ముఖ్యంగా స్త్రీలు)

వంటంతా అయ్యేసరికి వొళ్ళు హూనమైంది. కాస్త టైము దొరికితే మంచం మీద వాలిపోదామని వుంది. కానీ స్నానం చేసి నీట్‌గా తయారై అందరికీ చిరునవ్వుతో వడ్డించాల్సిన పని ముందరే వుంది.

అందరూ భోజనాలు చేస్తున్నంత సేపు ప్రతి ఒక్కరూ కామేశం మీద జాలి మాటలు కురిపిస్తూనే వున్నారు. ఇంతటి మహానుభావుడు అంత దూరం వంటరిగావెళ్ళి ఎలా బతుకుతాడా అని వారి బాధ.

వనజకి వంట్లో అలసట కంటే వీళ్ళ మాటలకి ఒళ్ళు మంటగా వుంది.

"ఏవమ్మా! వనజమ్మ తల్లీ! రేపటినుంచీ అంతా విశ్రాంతే– హాయిగా కాలుమీద కాలేసుకుని కూర్చోవచ్చు"

హో..హో.. అంటూ నవ్వాడొకాయన–

"అదేవిటండీ. ఇద్దరు పిల్లలూ నేనూ వుంటాము. నాకు పనేం తగ్గుతుంది? ఇంటా బయటా మరింత పెరుగుతుంది" – నెమ్మదిగా అంది వనజ.

ఒకస్థూలకాయుడైనసూట్‌వాలా అలా పైకి చూసి అయిదు నిముషాలు ఆలోచించి–

"అవునూ– మీ మదర్‌ని వచ్చి యిక్కడ వుండమని మీరెళ్ళి మీ హాబీకి ఎందుకు సర్వ్ చెయ్యకూడదూ" అన్నాడు.

వనజకి చర్రున కోపం వచ్చింది. అసలు ఆడది పుట్టడమే మగాడికి సేవలు చేయ డానికన్నట్లు మాట్లాడుతున్న ఆ పోలీ మాడరన్ పురుష పుంగవుల్ని చూస్తే ఆమె కాలి మంట నెత్తికెక్కింది.

నాలిక చివరు దాకా వచ్చిన సమాధానం ఆపేసుకుంది సభ్యత కోసం.

'భర్తకి సేవలు చేసుకోవడం పూర్వజన్మ పుణ్యం" అందొక మధ్య వయసు మహిళ. పాపం ఆమెకి జీవితంలో ఆ అవకాశం లభించలేదు.

"పాలికేళ్ళుగా సేవేం ఖర్మ– ఊడిగం చేస్తున్నాను" వనజ నవ్వి ఊరుకుంది.

"మీ అమ్మగార్ని రమ్మని రాయండీ.." దీర్ఘం తీసింది మరో గొంతు.

"మా అమ్మకూడా మా నాన్నకి సేవలు చేసీ చేసీ ఇప్పుడే కాస్తంత అన్నం తినికంటి నిండా నిద్రపోతోంది"

వనజకి మనసులో మెదిలిన మాటలేవీ పైకి అనే ఓపిక లేదు – అన్నిటికీ అతికించుకున్న చిరునవ్వు ఒకటే సమాధానం.

అందరూ తలో సలహా యిస్తూ, మంచి విందు భోజనం పెట్టినందుకు కృతజ్ఞతలు చెప్తూ, త్వరగా తిరిగి వచ్చెయ్యాలని కాంక్షిస్తున్నట్లు చెప్తూ ఒకొక్కరే నిష్క్రమించారు.

అప్పుడు సామాను సర్దడం మొదలైంది.

వనజా! ఈ టూ యిన్‌వన్ నాతో తీసుకెళ్దామనుకుంటున్నా"

"ఊ..."

"హ్యాండీగా వుంటుందీ ట్రాన్సిస్టర్ కూడా తీసుకెళ్తా"

"ఊ..."

"నా కసలే చల్లని నీళ్ళు అలవాటు. ఫ్రిజ్‌లేకపోతే ఎలాగో ఏమిటో"

"ఊ.."

"ఊ..ఏమిటి? దాన్నెలా తీసుకెళ్ళాలా అని ఆలోచిస్తున్నా ఈ వాల్‌క్లాక్ ప్యాక్ చెయ్యి"

"ఊ..."

"ఫిల్టరు కాఫీ అలవాటు కదా. ఈ ఫిల్టరు వెయ్యి–

"ఊ...సరే"

"ఫ్లాస్క్"

"ఊ.."

"హాట్‌ప్యాక్"

"ఊ..."

"వాటర్ బ్యాగ్"

"ఊ.."

"ఇంకా....ఏమిటీ" ఒక్కసారి అంతా కలియచూస్తూ ఆలోచిస్తున్న కామేశాన్ని చూసి.

"మీకేం కావాలంటే అవి తీసుకెళ్ళండి" అంది నీరసంగా.

"అసలు మీరు వెళ్ళండి. అదే చాలు" అనుకుంది మానసికంగా.

** ** **

కామేశం వెళ్ళి వారం రోజులైంది. వనజ జ్వరంతో మంచమెక్కి వారమే అయింది. డాక్టరు రోగమేమీ లేదు. విశ్రాంతి తీసుకోండని చెప్పారు. పిల్లలే అమ్మకి మందు తెచ్చి యిచ్చి వాళ్ళ తంటాలు వాళ్ళు పడుతున్నారు.

ఆ ముందు రోజే జ్వరం తగ్గింది వనజకి. నిస్సత్తువ శరీరమంతా వ్యాపించి వుంది. నిద్రకీ మెలకువకీ మధ్య స్థితిలో ఏవేవో ఆలోచనలు అంతర్లీనంగా సాగుతున్నాయి. ఆమెని కలత పెడుతున్నాయి. ఆడదై పుట్టినందుకు చాకిరీ – చాకిరీ చచ్చిపోయే వరకు పనిచేస్తూ, సేవలందిస్తూ వుండడమేనా మగవాడికి సేవలు చేయడానికే ఆడది పుట్టిందనీ, అందరూ ఎంత నమ్మకంగా చెప్పేస్తున్నారు.

అసలు ఎదురు తిరిగి ఆలోచించే అవకాశమే లేకుండా ఎలా బ్రెయిన్ వాష్ చేసేస్తున్నారు?

ఓ వనజా! నీ శరీరం, నీ శక్తి,నీ మనసు, నీ యిష్టం, నీ ఆలోచన,నీ అయిష్టతా ఏమున్నాయని ఎప్పుడైనా ఆలోచించావా?

తన అన్నం తను వండు కుంటాడనీ, తన స్నానం తను చేస్తాడనీ, తన వుద్యోగం తను చేస్తాడనీ, తన మంచి నీళ్ళు తను తాగుతాడనీ అందరూ ఎంత సానుభూతి చూపించారు?"

మరి ఇంత కాలం నువ్వతని కోసం ఇంత వెట్టి చాకిరీ చేసినా నీకేది సానుభూతి? ఏదీ నీ శ్రమకి పనికి గుర్తింపు? పైగా నీకే కర్తవ్యం బోధిస్తున్నారే.

కరంట్ పోయినట్లుంది. వనజకి వళ్ళంతా చమట పట్టి చిరాకుగా వుండి పూర్తి మెలకువ వస్తూంటే బయట తలుపు మీద ఎవరో టకటక కొడుతున్నారు. అవును. కాలింగ్ బెల్ మూగబోయిందిగా మరి – మళ్ళీ అదే టకటక– కష్టంగా కళ్ళు విప్పి నెమ్మదిగా వెళ్ళి తలుపు తీసింది.

ఎదురుగా కామేశం – వనజ వంట్లో రక్తం ఒక్కసారి వేగంగా ప్రవహించింది. మత్తు వదిలినట్లయింది.

"వచ్చేశానోయ్ వనం! వెధవాఫీసు కొత్తగా పెట్టారు. అక్కడేం లేదు. పోస్టింగులు మాత్రం యిచ్చారు–శలవు పడేసి వచ్చేశాను.

వనజేం మాట్లాడలేదు.

"అదేమిటలా వున్నావ్. జ్వరంగానీ వచ్చిందా? అరే– ఏం భయం లేదు. నేను శలవు పెట్టి వచ్చేశానుగా– ఇంక నేను చూసుకుంటా డోన్ట్ వర్రీ–"

నిజం చెప్తున్నాగా –నువ్వు లేని ఈ వారంలో నీ విలువ తెలిసిందోయ్– మంచి నీళ్ళు కూడా తీసుకుని తాగకుండా యిన్నాళ్ళూ నన్ను చెడగొట్టావ్. ఇక ముందు అలా సాగదు. ఈ నెల్లాళ్ళూ కుక్కింగ్‌లో ప్రాక్టీస్ చేద్దామనుకుంటున్నాను"

ఫ్రిజ్‌లోంచి మంచి నీళ్ళు తీసుకుని గటగటా తాగేస్తున్న భర్తవైపు ఆశ్చర్యంగా, ఆలోచనగా చూస్తూండి పోయింది వనజ.

ఈసారిది లీగల్ మేరేజ్

1991లో జేమ్స్, జాన్ దంపతుల మిత్రుడు మరణించాడు. అయితే అతని భార్యకి ఆమె భర్త ఇన్‌సూరెన్స్ సొమ్ము ముట్టలేదు. కారణం వాళ్ళిద్దరికి చట్టరీత్యా వివాహం కాలేదు. అప్పుడు గుర్తొచ్చింది 51 ఏళ్ళ జేమ్స్‌కి, 49 ఏళ్ళ జాన్‌కి 35 ఏళ్ళ క్రితం జరిగిన తమ వివాహం కూడా చట్టబద్ధం కాదని. 14 జులై 1956న 14 ఏళ్ళ జాన్ వయసు 16గా అబద్ధం ఆడి వివాహం చేసుకొన్నారు వారిరువురు. 16వ ఏడు వివాహార్హత గల వయసు కాబట్టి. దాంతో తన భార్య కన్నా ముందే పోతే తన ఇన్‌సూరెన్స్ సొమ్ము ఆమెకి రాదన్న భయంతో 1991లో తమ 35 వ మేరేజ్ ఏనివర్శరీ రోజు మరోసారి వివాహం చేసుకున్నారు ఆ దంపతులు.

–డి.పద్మజ

1956లో ఆమె 14వ ఏట

1991లో